

VŠETKO JE TAK, AKO MÁ BYŤ

Najlepšia tínedžerská kniha roka 2018

Nina LaCour

COO
BOO

Všetko je tak, ako má byť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Nina LaCour

Všetko je tak, ako má byť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

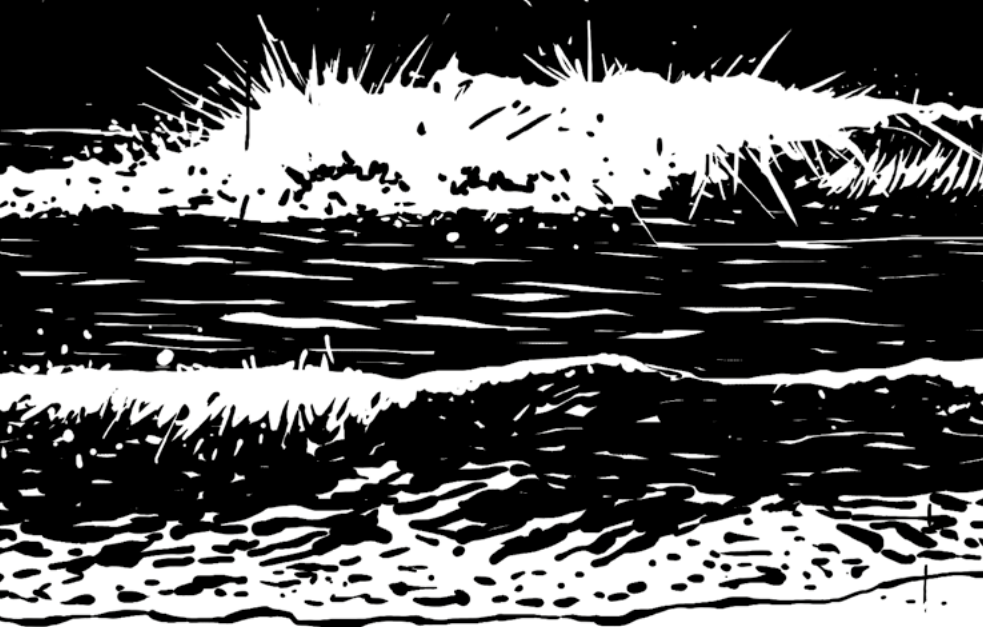
COO
BOO

VŠETKO JE TAK, AKO MÁ BYŤ

Nina LaCour

COO
BOO

WE ARE OKAY by Nina LaCour

Copyright © 2017 by Nina LaCour

Originally published by Dutton Books, an imprint of Penguin Group (USA) LLC.

Published by arrangement with Pippin Properties Inc. through Rights People, London.

Cover art & Endpaper art copyright © 2017 by Adams Carvalho

Translation © Veronika Lašová, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0804-3

ISBN e-knihy 978-80-566-0922-4 (1. zverejnenie, 2019)

Venujem Kristyn, srdečnejšie než kedkoľvek predtým,
a pamiatke starého otca Josepha LaCoura,
ktorý navždy zostane v mojom srdci.

HANNAH SA MA PRED ODCHODOM opýtala, či to naozaj zvládnem. Čakala tu so mnou ešte hodinu po tom, čo sa brány internátu pred vianočnými prázdninami oficiálne zatvorili a v budove zostali už len upratovačky. Zložila vypratú bielizeň, napísala e-mail a v hrubej učebnici psychológie vyhľadala odpovede na otázky zo záverečnej skúšky, aby skontrolovala, či ich zodpovedala správne. Vyčerpala všetky možnosti, ktorými by vyplnila čas, takže keď som odvetila „Áno, zvládnem“, nezostávalo jej nič iné, než mi veriť.

Pomohla som jej odnieť tašku na prízemie. Tuho ma objala a potom mi oficiálnym tónom povedala: „Od tety sa vrátim dvadsiateho ôsmeho. Vlakom sa odvez do mesta a môžeme jásť do divadla.“

Súhlasila som, hoci som si nebola istá, či to myslím vážne. Keď som sa vrátila do izby, všimla som si, že mi na vankúš položila obálku.

Teraz som v celom internáte sama, hľadím na svoje meno napísané jej úhladným písmom a zo všetkých síl sa premáham, aby som sa vinou toho drobného predmetu nezosypala.

Obálky mi naháňajú strach. Nechcem ich otvárať. Nechcem sa ich dokonca ani len dotýkať, ale v duchu sa presviedčam, že v tejto bude niečo pekné. Vianočná pohľadnica. Možno s jedinečným vinšom, možno iba s podpisom. Nech v nej bude čokoľvek, určite mi to neublíži.

Až do začiatku nového semestra budú internáty mesiac zariadené, ale poradca mi pomohol zariadiť, aby som tu mohla zostať. Na študijnom zo mňa neboli práve nadšení. *Nemáte príbuzných?* pýtali sa ma. *Nemôžete bývať u priateľov? Teraz bývam tu*, odpovedala som. *A zostanem tu bývať dovtedy, kým nevyštudujem*. Napokon to vzdali. Pred niekoľkými dňami som pod dverami našla list od riaditeľky správy ubytovacích zariadení. Oznámila mi, že počas sviatkov tu bude správca, a dala mi naňho kontakt. *Kedykoľvek sa s ním spojte*, napísala. *Ozvíte sa mu, keď budete čokoľvek potrebovať*.

Čo potrebujem: kalifornské slnko. Presvedčivejší úsmev.

Bez hlasov ostatných študentov, bez hluku televízorov v izbách, bez zvukov pustených vodovodných kohútikov a spláchnutia toaliet, bez hučania a cinkania mikrovlniek, bez klopkania opätkov a búchania dverí, bez akýchkoľvek prejavov života mi táto budova pripadá nová a neznáma. Hoci v internáte bývam už tri mesiace, až doteraz som si neuvedomila, ako tu bzučí kúrenie.

S cvaknutím sa zapne, pocítim závan tepla.

Dnes večer som sama. Zajtra ma príde navštíviť Mabel, zostane so mnou tri dni a potom budem opäť sama až do polovice januára. „Keby som tu mala mesiac trčať *ja*,“ vyhlásila Hannah včera, „začala by som meditovať. Je klinicky dokázané, že meditácia znižuje krvný tlak a zvyšuje mozgovú aktivitu. Dokonca zlepšuje imunitu.“ O niekoľko minút z ruksaku vytiahla knihu. „Nedávno som na ňu natrafila v kníhkupectve. Ak chceš, môžeš si ju prečítať prvá.“

Hodila mi ju na posteľ. Zbierka esejí o samote.

Chápem, prečo sa o mňa bojí. Vo dverách našej izby som sa prvý raz objavila dva týždne po dedovej smrti. Dnu som vošla ako vystrašená zdivočená cudzinka, no teraz som už niekto, koho pozná, a musím taká zostať. Kvôli nej, *aj* kvôli sebe.

Uplynula ešte iba hodina a už ma zvädza prvé pokušenie: teplo prikrývok a posteľ, vankúšov a deky z falošnej kožušiny, ktorú tu nechala mama mojej spolubývajúcej Hannah po jednej víkendovej návšteve. Volajú na mňa: *Pod' si ľahnúť! Aj keby si dnesok preležala v posteli, nikto sa to nedozvie. Aj keby si mesiac nosila jedny tepláky, každý deň jedávala pred televízorom a namiesto obrúskov sa utierala do trička, nikto to nezistí! Len do toho, dokola si púšťaj tú istú pesničku, kým tá jej melódia načisto neomráči a neprespíš celú zimu.*

Zostáva mi už len prežiť Mabelinu návštevu a potom si to všetko budem môcť do sýtosti užiť. Budem si môcť čítať príspevky na twitteri, kým sa mi nezačnú rozmazávať pred očami, a potom sa zvaliť na posteľ ako hrdinka z knihy Oscara Wilda. Budem si môcť kúpiť fľašu whisky (hoci som dedovi sľúbila, že to neurobím) a dovoliť jej, aby ma zahriala, rozostrila steny izby a z klieťok vypustila spomienky.

Možno keď všetko navôkol stíchne, opäť začujem jeho spev. Ibaže pred tým sa ma Hannah usiluje chrániť.

Zbierka esejí má atramentovomodrú obálku. Je v brožovanej väzbe. Otvorím ju na strane s epigrafom, kde nájdem citát Wendella Berryho: „V kruhu ľudí sa do úmoru namáhame a chýba nám pokoj.“ Ľudia z môjho kruhu utiekli pred treskúcou zimou domov k rodičom, utiahli sa k praskajúcim kozubom alebo do tropických oblastí, kde budú v bikinách a mikulášskych čapiciach pózovať na fotku, ktorú pošlú priateľom namiesto vianočnej pohľadnice. Posnažím sa uveriť pánovi Berrymu a ich neprítomnosť začnem vnímať ako príležitosť lepšie sa spoznať.

Prvá esej je o prírode. Napísal ju spisovateľ, o ktorom som v živote nepočula, a celé strany venuje dôkladnému opisu jazera. Už dávno som sa pri čítaní tak nezahĺbila do vykresleného prostredia. Spomína sčerené vlnky, odraz svetla sa na hladine, drobné okruhlíky na brehu. Potom prejde na vznášanie sa na hladine a pocit beztiaže. Tomu rozumiem. Keby som mala kľúče od

krytého bazéna, nazbierala by som odvalu a vyšla by som von napriek ukrutnému mrazu, ktorý tam vládne. Keby som každý deň tohto osamelého mesiaca mohla začínať a končiť plávaním, cítila by som sa oveľa lepšie. Ale nemôžem. Preto čítam ďalej. Autor navrhuje, aby sme prírodu vnímali ako spôsob, ktorým môžeme zakúsiť samotu. Podľa neho sa jazerá a lesy nachádzajú aj v našej myslí. *Zavrite oči, píše, a vstúpte do nich.*

Zavriem oči. Kúrenie sa s cvaknutím vypne. Čakám, aký obraz mi naplní vnútro.

Pomaly sa predou mnou rozvinie. Piesok. Tráva, ktorá rastie na plážach, a morské sklo. Čajky a pobrežníky. Pridá sa zvuk a hneď nato obraz vĺn, ktoré narážajú na pobrežie, lámu sa, splývajú s oceánom a oblohou. Otvorím oči. Nemôžem to zniesť.

Za oknom jasne žiari kosák mesiaca. Moja stolová lampa, ktorá osvetľuje kus vytrhnutého papiera, predstavuje jediné svetlo v celej stovke izieb v budove. Spisujem si zoznam vecí, ktoré budem robiť, keď Mabel odíde.

*každé ráno si prečítam správy na stránke The New York Times
nakúpim potraviny
uvarím polievku
autobusom sa odveziem do obchodnej štvrte/knižnice/kaviarne
prečítam si knihu o samote
budem meditovať
pozerať dokumentárne filmy
počúvať podcasty
objavovať nové pesničky...*

Prejdem do kúpeľne, do kanvice nalejem vodu a urobím si instantnú rezancovú polievku. Počas jedenia si stiahnem audioknihu o meditácii pre začiatočníkov. Pustím si ju, no nedokážem sa sústrediť.

Neskôr sa pokúšam zaspáť, ale stále ma prenasledujú neodbytné myšlienky. Víria mi v hlave, splyývajú do jednej. Hannah rozpráva o meditácii a predstaveniach na Broadwayi. Správca mi je kedykoľvek k dispozícii. Mabel príde sem, na miesto, kde teraz žijem, a znova sa stane súčasťou môjho života. Ani neviem, ako zo seba vysúkam *ahoj*. Netuším, ako sa budem tváriť, či sa zvládnem usmiať, ani či by som sa usmievať vôbec mala. A po- medzi to bzučí kúrenie, s cvaknutím sa zapína a vypína a čím som unavenejšia, tým je hlasnejšie.

Zažnem lampu na nočnom stolíku a do rúk vezmem knihu esejí.

Cvičenie by som mohla zopakovať a tentoraz zostať pevne na zemi. Spomeniem si na sekvoje, ktoré boli také obrovské, že keď sme ich chceli obkolesiť, museli sme sa okolo kmeňa rozostaviť piati a čo najviac rozpažiť ruky. Na vlhkej čiernej zemi pod stromami rástli paprade a kvety. No neverím, že by moja myseľ zotrvala v sekvojovom háji, a navyše vonku za oknom internátu stoja zasnežené stromy, ktoré som dosiaľ neobjala. Na tomto mieste sa môj život začal iba pred tromi mesiacmi. Preto skúsím meditovať tu.

Vyleziem z postele, na legíny si natiahnem tepláky a na rolák hrubý pulóver. Schytím stoličku a odvečiem ju najskôr k dverám, a potom po chodbe až do výťahu. Stlačím tlačidlo na najvyššie poschodie. Len čo sa dvere výťahu otvoria, stoličku odnesiem k obrovskému klenutému oknu vo veži, kde vládne ticho dokonca aj vtedy, keď je internát plný. Posadím sa, dlane si položím na kolenná, chodidlá na koberec.

Za oknom vidím mesiac, siluety stromov, obrysy školských budov, osvetlené chodníky. Tu mám teraz domov a budem ho mať aj po tom, čo Mabel odíde. Pozorujem nehybnú krajinu za oknom a usilujem sa to prijať ako nemenný fakt. V očiach ma zaštípe, zovrie mi hrdlo. Kiežby existovalo niečo, čo by zmiernilo trýznivý pocit osamelosti! Kiežby slovo *osamelosť* bolo výstiž-

nejšie! Nemalo by znieť tak pekne. Radšej však budem osamelosti čeliť teraz, aby ma neprekvapila neskôr, neochromila ma a neznemožnila mi vrátiť sa do svojej kože.

Nadýchnem sa. Vydýchnem. Tentoraz nezavriem oči. Pohľadom prechádzam po nových, neznámych stromoch.

Viem, kde som, aj prečo som tu. Viem, že zajtra dorazí Mabel, či sa mi to páči, alebo nie. Viem, že sa vždy cítim osamelo, dokonca aj vtedy, keď ma obklopujú ľudia, preto prázdnote dovoľím, aby ma naplnila.

Na tmavomodrej oblohe jasne žiaria hviezdy. Na kolenách cítim teplý dotyk dlaní. Samota má mnoho podôb. To viem naisto. Nadýchnem sa (hviezdy a obloha). Vydýchnem (sneh a stromy).

Samota má mnoho podôb a naposledy vyzerala inak.

Ráno sa cítim ináč.

Spala som takmer do desiatej, keď ma zobudil hluk správcovho auta. Odhŕňal sneh na ceste rovno pod mojou izbou. Už som sa osprchovala a obliekla. Cez okno prenikajú lúče slnečného svetla. Vyberiem si vhodný playlist a do počítača zapojím Hannahine reproduktory. O chvíľu vzduch zaplní brnkanie akustickej gitary a ženský hlas. S kanvicou v ruke laktom otvorím dvere a zamierim do kúpeľne. Pesnička ma nasleduje aj za roh. Ani dvere do kúpeľne za sebou nezavriem. Kým som v internáte sama, mala by som sa tu viac udomáčniť.

Do kanvice začnem napúšťať vodu. Čakám s pohľadom zabodnutým do zrkadla. Pokúsim sa nacvičiť úsmev, ktorým privítam Mabel. Musí z neho srsť vrelosť, no zároveň ľútosť. Musí sa za ním skrývať hlbší význam, aby z neho vyčítala všetko, čo jej chcem povedať, takže nebudem musieť hľadať správne slová. Zatvorím kohútik.

Vrátim sa do izby, kanvicu zapojím do zásuvky a zdvihnem žltú misku, ktorú som včera večer otočila hore dnom, aby vyschla. Nasypem do nej granolu a zalejem ju zvyškom mlieka

z malej chladničky, ktorá je vtesnaná medzi naše písacie stoly. Dnes si uvarím čierny čaj.

Mabel príde o sedem a pol hodiny. Prejdem k dverám, aby som izbu videla tak, ako ju uvidí ona. Vďaka bohu, Hannah miestnosť trochu oživila farbami, no stačí okamih a človeku udrú do očí výrazné rozdiely medzi našimi polovicami. Dokonca nemám nič ani na stole, iba rastlinu a misky. Učebnice z minulého semestra som predala už pred dvoma dňami a fakt nechcem, aby Mabel videla knihu esejí o samote. Schovám ju do skrine, v ktorej mám veľa miesta, a keď sa znova otočím, všimnem si najhoršiu časť izby: moju nástenku, ktorá zíva prázdnotou. S úsmevom asi nič nenarobím, ale nástenku ešte môžem vylepšiť.

Navštívila som už toľko internátnych izieb, takže viem, ako na to. Dlho som si obzerala stenu svojej spolubývajúcej. Potrebujem texty piesní, úryvky z kníh a výroky známych osobností. Treba mi fotky a suveníry, útržky z lístkov na koncert, odkazy na interné vtipy. Väčšinu z toho nemám, no môžem si pomôcť perami, papiermi a tlačiarňou, o ktorú sa s Hannah delíme. Občas si ráno spievame jednu pesničku. Fialovým perom na papier spamäti napíšem refrén, potom vezmem nožnice a okolo slov ho obstrihám.

Idem na internet, kde dlho hľadám čo najlepší obrázok me-
siaca.

Keaton, ktorá býva o dve izby ďalej, nám rada rozpráva všet-
lijaké zaujímavosti o kryštáloch. Na okennom parapete ich má
celú zbierku a na slnku sa krásne trblietajú. Zabľúdím na blog
nejakej Josephine, ktorá opisuje liečivé účinky minerálov, dra-
hokamov a polodrahokamov a vysvetľuje, ako ich možno využiť.
Stiahnem si obrázok pyritu (na ochranu), hematitu (na uzem-
nenie) a nefritu (na upokojenie). Farebná tlačiareň cvaká a vrčí.

Teraz ľutujem, že som staré učebnice predala tak skoro. Veľa
strán som oblepila samolepiacimi papierikmi alebo pokreslila
ceruzou. Na histórii sme sa nedávno učili o umeleckom hnutí

Arts and Crafts, ktoré presadzovalo veľmi pútavé idey. Do vyhľadávača preto naťukám meno hlavného predstaviteľa Williama Morrisa, prečítam niekoľko jeho esejí a pokúsim sa vybrať najzaujímavejšie z jeho výrokov. Zopár ich prepíšem na papier, každý inou farbou. Pre istotu ich aj vytlačím, každý iným typom písma, keby sa mi vytlačené zdali krajšie. Potom sa pustím do hľadania sekvoje, ktorá sa najviac ponáša na strom z mojich spomienok, až napokon skončím pri sledovaní krátkeho dokumentárneho filmu o ekosystéme sekvojových lesov. Dozviem sa, že kalifornské sekvoje v lete získavajú vodu predovšetkým z hmly a že poskytujú domov mločikom kovovým, ktoré nemajú pľúca a dýchajú kožou. Vytlačím si obrázok mločika kovového na sýtozelenom machu a len čo tlačiareň dohučí, pomyslím si, že mi viac netreba.

Požičiam si za hrst Hannahiných pripínáčikov, obrázkami a výstrižkami si ozdobím nástenku, potom o krok ustúpim, aby som si ju obzrela. Vyzerá príliš čisto, príliš novo. Všetky papiere majú rovnaký odtieň bielej. Nezáleží na tom, že som vybrala zaujímavé citáty a pekné obrázky. Celé to vyzerá zúfalo.

Už sú takmer tri hodiny, premrhal som kopu času a dýcha sa mi čím ďalej, tým ťažšie, lebo pol siedma večer odrazu nie je v nedohľadne. Mabel ma pozná lepšie ako ktokoľvek iný na svete, hoci posledné štyri mesiace sme sa vôbec nerozprávali. Na väčšinu esemesiek som jej neodpísala, preto mi ich napokon prestala posilať. Netuším, ako sa jej darí v Los Angeles. Ona zasa nevie, ako sa volá moja spolubývajúca, na aké prednášky chodím, ani či dobre spím. No postačí jej jeden pohľad na moju tvár a hneď pochopí, ako mi je. Z nástenky všetky papiere odopnem a zanesiem ich do kúpeľne v opačnom krídle budovy, kde ich vyhodím do koša.

Nikdy sa mi nepodarí ju oklamať.

Dvere výťahu sa otvoria, ale nevkráčim dnu.

Neviem, prečo som dosiaľ z výťahov nemala strach. Teraz, za bieleho dňa, tesne pred príchodom Mabel si uvedomím, že keby sa pokazil, keby som sa v ňom zasekla, keby som v mobile nemala signál a na stláčanie núdzového tlačidla by nikto nereagoval, zostala by som v ňom uväznená dovtedy, kým by správcovi nenapadlo skontrolovať ma. Minimálne niekoľko dní. Mabel by pricestovala a nikto by ju nepustil dnu. Búchala by na dvere, no nepočula by som ju. Napokon by znova nasadla do taxíka a na letisku by počkala na let domov.

Pomyslela by si, že jej to mohlo napadnúť. Že bolo jasné, že ju sklamem. Že odmietnem jej návštevu.

Preto sledujem, ako sa dvere výťahu opäť zatvoria, a zamierim k schodisku.

Vonku už lenivo vrčí motor taxíka, ktorý som si zavolała. Vyjdem z vestibulu a vyberiem sa po chodníku. Pod nohami mi chrupčí zmrznutý sneh a v duchu poďakujem Hannah, že len čo na zem dopadli prvé vločky, vnútila mi náhradný pár zimných číziem. („Nevieš si ani *predstaviť*, aká tu býva zima,“ povedala mi.) Sú mi len trošku malé.

Taxikár vystúpi a otvorí mi dvere. Na znak vďaky kývnem hlavou.

„Kam to bude?“ opýta sa, keď sa obaja usadíme. Kúrenie beží naplno, vháňa mi do tváre pach kolínskej a kávy.

„Do potravín,“ odvetím. Prvé slová za posledných dvadsaťštyri hodín.

V obchode ostro žiaria svetlá, hlasno hrá vianočná hudba a v uličkách sa premávajú zákazníci s nákupnými vozíkmi a plačúcimi deťmi. Keby som presne nevedela, čo chcem kúpiť, asi by som tu nevydržala. Samotné nakupovanie je však jednoduché. Maslové pukance do mikrovlnky. Slané tyčinky. Pralinky z mliečnej čokolády. Instantná horúca čokoláda. Minerálka s príchuťou grapefruitu.

Do taxíka sa vrátim s troma ťažkými taškami jedla, ktoré by nám pokojne vydržalo týždeň, hoci Mabel príde len na tri dni.

Spoločná kuchynka sa nachádza na prvom poschodí. Nikdy som v nej nič nevarila, hoci izbu mám len o poschodie vyššie. Odjakživa si ju predstavujem ako miesto, kde dievčatá, ktoré študujú rovnaký odbor, pečú čokoládové koláče na filmové večery, alebo kde sa stretávajú skupinky priateľov, aby si občas, keď nemajú chuť na jedlo z jedálne, spoločne uvarili večeru. Otvorím chladničku. Je prázdna. Pred prázdninami ju zrejme vypratali. Na všetky potraviny si podľa pokynov máme nalepiť štítky s iniciálkami, číslom izby a dátumom. Hoci som v celej budove sama, vezmem si tenkú čiernu fixku a nálepky. Potravinami, ktoré označím ako svoje, čoskoro zaplním dve z troch políc.

Vrátim sa hore do izby a na stôl spolubývajúcej vyložím sladké a slané maškrtky. Je ich dosť, presne ako som dúfala. Odrazu mi zavibruje mobil. Esemeska.

Som tu.

Ešte nie je ani šesť hodín, čo znamená, že do jej príchodu na internát zostáva aspoň polhodina, a mňa prepadne trýznivé nutkanie prečítať si všetky správy, ktoré mi dosiaľ poslala. Pýtala sa, ako sa mám. Písala, že na mňa myslí. Vyzvedala, kde, dopekla, trčím, či sa na ňu hnevám, či sa neporozprávame, či ma nemôže prísť navštíviť, či mi chýba. *Pamätáš si na Nebrasku?* dočítam sa v jednej z nich. Hovorí o pláne, ktorý sme nikdy nemienili zrealizovať. Nezodpovedané esemesky nemajú konca a vyvolávajú vo mne pocit viny, ktorý sa mi podarí potlačiť až v okamihu, keď mi v ruke začne zvonit mobil.

Naľakám sa a zdvihnem.

„Ahoj,“ pozdraví ma. Odvtedy, čo sa všetko stalo, jej hlas počujem prvý raz. „Stojím pred dverami a je mi strašná zima. Nepustíš ma dnu?“

Ani neviem, ako sa ocitnem pred dverami internátu. Oddeľuje nás iba sklenená stena. Načiahnem roztrasenú ruku, aby

som odomkla dvere. Dotknem sa kovovej kľučky, na chvíľu sa zarazím a pozriem sa na Mabel. Dúcha si do dlaní, aby ich zohrialala. Stojí ku mne chrbtom. Vtom sa otočí, naše pohľady sa stretnú. Ako som si vôbec mohla myslieť, že v sebe nájdem dosť síl na to, aby som sa usmiala? Ledva dokážem odsunúť západku!

„Nechápem, ako niekto vydrží žiť v takej zime,“ vzdychne, keď otvorím dvere a vojde dnu. Aj vo vestibule mrzne.

„V mojej izbe je teplejšie,“ odvetím.

Vezmem jej jednu tašku, opatrne, aby sme sa nedotkli prstami. Našťastie je celkom ľahká. Vojdeme do výťahu a vyvezieme sa hore.

Po chodbe kráčame mlčky. Pristúpime k dverám mojej izby a len čo Mabel pustím dnu, položí si kufor na zem a vyzlečie si kabát.

Mabel je tu, v mojej izbe, štyritisícosemsto kilometrov od miesta, ktoré som nazývala domovom.

Zbadá maškrty na stole. Kúpila som iba jej obľúbené.

„Tak,“ prehodí. „Ešte dobre, že som prišla.“

druhá kapitola

MABEL SA KONEČNE ZOHRIALA. Čiapku hodí na Hannahinu posteľ a zloží si červeno-žltý šál. Obe veci poznám tak dobre, že pri pohľade na ne mnou šklbne.

Ja mám iba nové oblečenie.

„Za normálnych okolností by som chcela, aby si ma previedla po areáli, ale do tej zimy už nevystrčím nos,“ povie.

„Mrzí ma to,“ odvetím s pohľadom upretým na jej šál a čiapku. Sú stále také mäkké ako kedysi?

„Ospravedľuješ sa za počasie?“ podpichne ma so zdvihnutým obočím, ale keďže mi nenapadá nič trefné, čo by som jej odpovedala, jej otázka zostane visieť vo vzduchu a pripomenie nám ospravedlnenie, po ktoré si naozaj prišla.

Cestovať štyritisícosemsto kilometrov len preto, aby sa vám niekto ospravedlnil, je priveľa.

„Tak vrav, akých máš učiteľov?“

Našťastie sa mi podarí vysúkať niekoľko viet o profesorovi histórie, ktorý na hodinách nadáva, jazdí na motorke a celkovo pôsobí ako niekto, koho stretnete skôr v bare ako v prednáškovej miestnosti. Táto téma zo mňa síce nerobí najpútavejšiu rečníčku na svete, ale ako-tak Mabel zabavím.

„Najprv som si myslela, že tunajší vyučujúci žijú v celibáte,“ skonštatujem. Zasmeje sa. *Rozosmiala som ju.* „No potom som spoznala jeho a stratila som ilúzie.“

„V ktorej budove učí? Môžeš mi ju ukázať aspoň z okna.“

Obráti sa mi chrbtom a uprie zrak na školu. Na dlhý okamih zaváham, potom k nej pristúpim.

Mabel.

Je v New Yorku. V mojej izbe.

Sneh za oknom pokrýva zem a lavičky, kapotu správcovho auta a stromy. Lampy ožarujú chodníky, hoci tu nikto nie je. Takto vyzerá areál ešte opustenejší. Tolko svetla a nijaký pohyb.

„V tamtej,“ cez tmavé okno ukážem na najvzdialenejšiu, sotva osvetlenú budovu.

„A kde máš literatúru?“

„Priamo tu,“ prstom namierim na susednú budovu.

„Kam ešte chodíš?“

Ukážem jej telocvičňu, kde každé ráno plávam a neúspešne sa snažím naučiť motýlika. Plávať chodievam aj neskoro večer, ale to jej nepreznám. Voda v bazéne má stále dvadsaťsedem stupňov. Keď do nej skočím, mám pocit, akoby som sa ponořila do prázdna, neprežívam šok z ľadovej zimy, na ktorý som bola odjakživa zvyknutá. Nelomcujú mnou silné studené vlny, z ktorých by mi trpeli svaly a ktoré by ma sťahovali pod hladinu. V noci vládne v bazéne ticho. Najskôr si zaplávam niekoľko dĺžok a potom sa iba vznášam na hladine, pozerám sa na strop alebo zavriem oči. Všetky zvuky znejú nejasne a vzdialene, plavčík nado mnou drží stráž.

Voda mi pomáha upokojiť sa, keď sa ma zmocní panika.

No keď ma zúfale myšlienky prepadnú neskoro v noci a krytý bazén je už zatvorený, vie ma upokojiť Hannah.

„Počúvaj, čo som sa práve dočítala,“ prihovára sa mi zvyčajne z postele s učebnicou položenou na kolenách. Potom mi prečíta niečo o včelách, opadavých stromoch, o evolúcii.

Zvyčajne chvíľu potrvá, kým sa upokojím natoľko, aby som ju zvládla počúvať. No keď sa mi to podarí, dozviem sa tajomstvá opelenia aj že včely medonosné mávajú krídlami rýchlosťou približne dvestokrát za sekundu. Že stromy nezhadzujú listy

podľa ročného obdobia, ale podľa úhrnu zrážok. Že pred nami žilo na Zemi niečo iné. A že jedného dňa niečo ďalšie nahradí nás.

Vďaka Hannah si zakaždým uvedomím, že som malička súčasť tohto zázračného sveta.

Potom si pripomeniem, že sa nachádzam v internátnej izbe. Že všetko, čo sa stalo, sa naozaj stalo. Je koniec. Začnú ma nahŕdavať pochybnosti, ale zaženiem ich pohľadom na posteľ, stoly a skrine, na štyri steny okolo nás. Započúvam sa do hlasov dievčat, ktoré bývajú v susedných izbách, a dievčat, ktoré bývajú vedľa nich, v duchu si vybavím budovu internátu a vysokoškolské mestečko a štát New York.

To my sme skutočné, presviedčam sa, kým nezaspím.

Potom o šiestej ráno, len čo otvoria krytý bazén, si idem zaplávať.

Z myšlienok ma vytrhne pohyb. Mabel si zastrčila vlasy za ucho. „Kde je jedáleň?“ opýta sa.

„Z tohto okna ju nevidieť. Je vzadu za dvorom.“

„Aká je?“

„Obstojná.“

„Mám na mysli ľudí. Atmosféru.“

„Vládne tam celkom uvoľnená nálada. Zvyčajne sedím s Hannah a jej kamarátkami.“

„Hannah?“

„Spolubývajúca. Vidíš tú budovu so špicatou strechou? Za stromami?“

Prikývne.

„Tam chodím na antropológiu. Zo všetkých predmetov ju mám asi najradšej.“

„Fakt? Nie literatúru?“

Pokrútim hlavou.

„Kvôli profesorom?“

„Nie, obaja sú dobrí,“ odvetím. „Mám však pocit, že literatúra je na mňa príliš... nejednoznačná.“